

MONICA BILBOR

1 COLECȚIA
ROMANUL DE DRAGOSTE

Porțelanuri de lux

ambra
2020

Capitolul 1

*„Scarlett O'Hara nu era frumoasă, dar
bărbații nu-și dădeau seama de asta
când erau sub farmecul ei.”*

„Pe aripile vântului” – Margaret Mitchell, 1936

După Noaptea de Sânziene, în care Luna poleise cu argintiu coronițele fetelor prinse în horă, prima jumătate a anului 1998 se apropia de sfârșit.

Într-un orașel transilvănean, la ceas de seară, decapotabila Marilenei Stoica se opri în curtea unei vile care înfrunta vremurile cu demnitate și eleganță. Construită în secolul al XIX-lea, în stil eclectic cu influențe baroce, clădirea abunda de motive florale și blazoane, dar farmecul i-l dădeau ferestrele decorate cu ghirlande și îngerașii modelați în ipsos.

Își scoase centura de siguranță și-și întinse picioarele. Inspiră profund, își sprijini capul de tetieră și încercă să elibereze din coloana vertebrală măcar o parte din tensiunea acumulată peste zi. Un zâmbet de satisfacție îi apărui pe buze. Bătu de două ori cu palmele în volan și deschise portiera. Se întinse să ia poșeta și mapa de pe scaunul din dreapta, fără să observe că banda dantelată a ciorapului din mătase neagră i se ivi de sub fusta scurtă.

Cobori din mașină, aruncă o privire BMW-ului argintiu de pe cealaltă parte a străzii, dar nu dădu importanță bărbatului de la volan.

Străbătu cu pași mărunți cei câțiva metri până la intrare și se opri în fața plachetei aflată în dreapta ușii. *MAR-LUX, porcellana italiana di lusso*¹. Literele străluceau în bătaia razelor de soare și Marilena zâmbi larg.

Ideea afacerii o avusese cu șapte ani în urmă, într-un restaurant din București. Porțelanul fin italian, albul imaculat și desenele care conturau marginile farfuriilor au fascinat-o iremediabil. La sfârșitul cinei, luase hotărârea să importe o asemenea veselă. Când bucătarul a trecut pe la masa ei pentru a afla dacă i-a plăcut *Cassata siciliana*², Marilena a făcut primul pas către deschiderea propriei firme. Învățase limba italiană în facultate și-i fusese ușor să trateze cu furnizorii. După un an, bucătarul nu mai era acolo, dar ea realizase tot ce-și propusese în acea seară de noiembrie. De atunci, viața ei s-a desfășurat între Cer și Pământ. A petrecut săptămâni întregi bătând țara în lung și lat în căutare de clienți și a călătorit zeci de ore cu avionul pentru a obține contracte cu diferite fabrici din Italia. Celor care o întrebau dacă nu e dificil pentru o femeie să fie mereu pe drumuri, le răspundea: *nimic nu e prea greu când iubești. Iar eu iubesc meseria asta!*

Își trecu degetele peste literele auriu, inspiră profund, apoi deschise ușa. Pereții și plafoanele vilei erau pictate cu peisaje romantice și în capătul scărilor din marmură de Rușchița se afla cea mai spectaculoasă încăpere, biroul ei.

Lumina magică a Soarelui la apus pătrundea prin vitraliile multicolore și-i învăluia *micul univers*, cum îi plăcea să-l numească. Canapeaua și fotoliile erau din piele albă, parchetul

din stejar auriu, dar ceea ce impresiona erau cele două vitrine din colțul opus ferestrei largi. Pe lângă cristaluri, găzduiau o colecție bogată de farfurii din prețiosul porțelan italian. Despre acestea din urmă, Marilena spunea că sunt precum iubirile la prima vedere. *Te îndrăgostești și le îngrijești cu tot sufletul, dar vine o zi în care fie te plictisești de ele, fie vezi un model nou sau pur și simplu îți alunecă din mână și ajung cioburi. Doar celor norocoși le vor încânta privirile până la adânci bătrâneți.*

Puse poșeta și mapa pe blatul din sticlă al biroului. O agendă căzu pe parchet și se deschise la data de opt august. Ziua ei de naștere. Nu se gândea niciodată la vârsta pe care o împlinea. *Treizeci și cinci?! Chiar așa de mulți? Bine, nu mă interesează! Unde o fi Doinița?* În acea clipă, ușa se deschise.

– N-ai auzit când am venit? se răsti la prietena ei.

– Bună seara și ție, Marlen!

Marlen, cum îi spuneau toți, n-avea nicio legătură cu celebra Marlene Dietrich. Mama ei murise la scurt timp după ce o născuse și crescuse înconjurată de o familie numeroasă. Unii o strigaseră Maria, alții Lena, dar ei nu-i plăcuse niciunul dintre nume. Așa că la paisprezece ani luase o foaie de hârtie și scrisese cele opt litere. Înainte de-a sufla lumânările de pe tort, le ceruse tuturor să fie strigată *Marlen*. Încă de pe-atunci nu i se putea refuza nimic și chiar dacă cei mai în vârstă uitau uneori acest nume, devenise *Marlen* pentru toată lumea.

– Vino și prepară-ne câte un gin tonic! Sărbătorim semnarea celui mai mare contract. Totul este de cea mai bună calitate.

– Felicitări! Cum a fost?

– Greu! Au încercat să tragă de preț, dar pe fețele lor se vedea că prezentarea mea îi fascinase. Fie vorba între noi, cu acest proiect am atins perfecțiunea și eram convinsă că nu vor

1 Porțelan italian de lux (Traducere din limba italiană)

2 Prăjitură pe bază de urdă și fructe confiate, specialitate italiană (n.a.)

să schimbe nimic. Așa că m-am ridicat în picioare și le-am spus că eu, Marilena Stoica, nu vând doar lux! Cu dragostea mea pentru frumos, m-am abținut să spun că nu iubesc doar porțelanurile, ci și bărbații...

– Asta mai lipsea! Și?

– Le-am spus că dragostea și pasiunea mea dau viață, însuflețesc aceste adevărate opere de artă. Când restaurantul va fi gata, farfuriile mele vor exalta culorile bucatelor și vor încânta privirile. Tacâmurile vor amesteca gusturile și vor excita papilele gustative, dând naștere plăcerii. Iar paharele, cu forma lor elegantă și sunetul limpede al cristalului, vor face ca savurarea băuturilor să devină o experiență unică. Dacă toate aceste obiecte au un preț în bani, magia lor este neprețuită!

– Of, Marlen, dacă ai iubi și un bărbat așa cum iubești vesela asta!

– Veselă?!

Se ridică și arată spre cele două vitrine.

– Astea, continuă ea, sunt capodopere! Ele îmi aduc bani și bărbații mi-i mănâncă. Ia CEC-ul ăsta și du-te, că începi să mă enervezi!

În pragul ușii pe care Doina o lăsase deschisă, Marilena văzu un bărbat care se străduia din răspuțeri să nu izbucnească în râs.

– Dumneavoastră? Ce doriți?

– Bună seara! Mi s-a spus că aici voi găsi o doamnă fascinantă, dar văd că sunt două doamne sau domnișoare fermecătoare.

– Eu vă las, spuse Doinița. Intră, Felix! N-ai ales momentul cel mai potrivit să-mi cunoști șefa.

Doina îl cunoaște și eu nu? Numele nu-mi spune nimic, dar sigur am mai văzut undeva ochii ăștia verzi, lucioși și provocatori, se gândi Marilena când el ajunsese în mijlocul încăperii.

– Sărut mâinile! Sunt Felix Timaru. Ce spuneți de un bărbat bogat? Ar fi o soluție bună?

– Nu înțeleg.

– Spuneți că preferați vesela în locul bărbaților. Sunteți căsătorită?

– Asta e prea de tot! Din nou acest cuvânt vulgar, veselă! De când trageți cu urechea?

– De la *nu vând doar lux*. Un discurs emoționant! De-acum înainte voi acorda mai multă atenție *mise en place*-ului.

– *Mise en place*? Îmi place!

– Pe cine trebuia să convingeți, dacă nu este un secret?

– Era o glumă. Râdeam de Doinița... Uneori e atât de naivă, crede tot ce-i spun. Doar nu vă închipuiți că m-aș prezenta în fața unui Consiliu de Administrație cu povestea asta, chiar dacă e adevărată.

Zâmbind, ieși din spatele biroului aproape neauzit.

– Am reușit să vă fur un zâmbet. Putem s-o luăm de la capăt? Îmi permiteți să vă sărut mâna? Stați un pic! Nu cumva ne-am întâlnit în avion, acum câteva luni?

În sfârșit își aminti unde îl mai văzuse. Faptul că nu-i mai lăsa mâna, iar în ochi îi apăruseră luminițele caracteristice bărbaților afemeiați, o făcu să păstreze seriozitatea tonului.

– Tot ce se poate. Călătoresc mult. Iertați-mi lipsa de politețe. Vă pot oferi ceva de băut?

– Orice, cu plăcere. Dumneavoastră ce aveți în pahar?

– Ginul tonic s-a încălzit. Dacă binevoiți să-mi lăsați mâna și să-mi spuneți motivul acestei vizite, voi pregăti altă băutură. Sunteți de acord, domnule Timaru?

– Mă scuzați!

Felix se retrase câțiva pași și o analiză mai bine. Taiorul cambrat îi scotea în evidență sânii mari și rotunzi, iar tocurile înalte ale pantofilor din lac negru îi subțiau și mai mult picioarele. Nu se putu abține și se îndreptă spre ea.

Marilena se opri în fața barului ale cărui uși se confundau cu albul peretelui. Măinile bărbatului îi cuprinseseră mijlocul și parfumul aftershave-ului îi inunda plămânii. Tresări și pentru câteva secunde nu reuși să respire. Ar fi vrut să se întoarcă, să-și întindă brațele pe sub haină, să-și lipească fața de mătasea cămășii și să se abandoneze în brațele lui. Inima începu să-i bată din ce în ce mai rapid și sângele îi înfierbântă corpul precum lava unui vulcan care stă să erupă. Probabil era un semn de slăbiciune sau reacția euforică a succesului, dar caracterul puternic al Marilenei învinse. Se trezi la realitate. Fără să comenteze gestul, se dădu la o parte și deschise ușile. Felix rămase uimit.

– M-aș fi așteptat să găsesc orice în biroul unei doamne, dar un asemenea bar, nu! Ce spuneți de o Tequila? continuă el jocul.

– Tequila?! Mai bine ceva cu multă gheață.

Prepară un cocktail cu Cinzano și duse la gură ultima felie de portocală. Zâmbi la ideea de a-i umezi cu ea buzele senzuale. *Altă dată, Marlen!* Oftă și cu cele două pahare aburite în mână, se întoarse spre el.

– Vă rog să luați loc și să-mi spuneți ce doriți! Sunt obosită, mi-e foame și mâine dimineată mă trezesc foarte devreme.

– Atunci, vă invit la masă. Am remarcat că purtați verighetă, sunteți căsătorită? V-am mai întrebat o dată și nu mi-ați răspuns.

– Vă rog pentru ultima dată, treceți la subiect.

– Nu-mi este ușor să vorbesc despre afaceri lângă o femeie atât de atrăgătoare, păru el încurcat.

– Domnule Timaru!

– Gata, vă spun tot! Mâine inaugurm restaurantul și...

În sfârșit atmosfera deveni formală și Felix începu să-i explice Marilenei despre noul local cu mâncăruri tradițional

românești, cu ingrediente ecologice și vinurile de la cele mai prestigioase podgorii ale României.

– Ah, acum știu cine sunteți! Asociatul lui Paul. Vă mai pot ajuta cu ceva? Își împreună ea palmele.

– Țineam doar să vă mulțumesc pentru colaborare și chiar dacă nu doriți să luăm cina împreună, sper să veniți la deschidere. Credeți în coincidențe?

– Nu. E doar o chestiune de probabilități. Nu prezic unirea a două destine, dacă la asta vă refereați.

Discuția divagă și simțind nevoia s-o controleze, Marilena se ridică. Felix observă reacția ei și spuse rapid:

– Sper că nu v-ați făcut o impresie greșită despre mine. Îmi pare bine că până la urmă, după toate câte mi-a spus Paul despre dumneavoastră, v-am cunoscut. Ne revedem mâine seară?

– Voi încerca, dar nu promit. La revedere, domnule Timaru!

– Dacă nu veniți, o să vă simt lipsa, șopti el.

O sărută pe obraz și ieși din birou. Marilena rămase în pragul ușii cu un zâmbet trist pe buze. Oftă, își trecu mâna prin păr și se întinse pe canapea. Singurul tablou de pe perete reprezenta un răsărit de la malul Mării Negre și privindu-l, realiză că vara începuse deja. Închise ochii.

– Doinița, intră!

– Credeam că nu mai pleacă.

– Plec eu, dar în concediu.

– De câte ori ai spus asta... Ce voia Felix?

– Ei... oftă ea. Mai aveam un pic și făceam sex pentru prima dată în viața mea cu un bărbat necunoscut. Cine e acest Timaru? Am mers pe la începutul anului cu același avion. Era cu o tânără, că nu cred că avea mai mult de optsprezece ani. De unde-l cunoști?

– Am copilarit în același cartier. Îi plac femeile, dar e manierat și elegant.

– Povești! A încercat să mă seducă.

– Nu e de mirare. Așa reacționează bărbații când te văd pentru prima dată. Apoi, află pe pielea lor cât ești de rea. Chiar ați făcut sex?

– Doinița, ce ai? Vorbești doar prostii!

– Ți-ar prinde bine să te duci o săptămână în Italia. Ești stresată și nu cred că apuci să te relaxezi în câteva zile de concediu, în condițiile în care vei fi cu John.

– Doinița... Eu tot te iubesc! Ești cea mai bună prietenă a mea.

– Sunt *singura* ta prietenă! Acum du-te acasă! Felicitări pentru contract, ești tare!

– Mai stau puțin...

În nări îi persista încă parfumul lui Felix și închise din nou ochii. Întâlnirea cu el îi lăsase un gust amar. Își aminti călătoria cu avionul. Înainte de aterizare, remarcase un bărbat fermecător, pe același rând cu ea, dar de cealaltă parte al coridorului. Privirea ei pătrunzătoare îl făcuse să se întoarcă și să-i zâmbescă, dar fata de lângă el sesizase gestul și-și pusese capul pe umărul lui. După ce avionul se oprise la terminal și toată lumea se ridicase de pe scaune, el se grăbise s-o ajute să-și ia geanta de voiaj din compartimentul aflat deasupra lor.

Derulând filmul acelor momente, începu să chicotească. Și atunci, ca și acum, Felix jucase aceeași scenă incitantă. Își lipise pieptul de spatele ei, obrazul îi atinsese părul și când ea coborâse brațele, gestul se transformase într-o îmbrățișare în toată regula. Marilena zâmbise. Îi mulțumise și-l pierduse rapid din vedere, grăbită fiind să prindă avionul spre Roma.

La Roma sau în alte orașe din Italia, atunci când nu avea întâlniri de afaceri, Marilena petrecea zile și nopți de neuitat. Trăia momente de pasiune, iubind și lăsându-se iubită de către un frumos *latin lover*, secretul ei cel mai drag.